

KIS LAP

1904. február 14-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

NEHÉZ KÉRDÉS (Lásd a 106. lapon.)

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

IV-ik
FEJEZET.

(Folytatás.)

Az ujbári reggeli.

HAJNALBAN Ujvár alá érkezett Száky Dénes uram a katonáival. A Vág füzei vidáman bólingattak feléjük, mintha örvendeztek volna, hogy magyar embert látnak megint s a nap is segített nekik az örvendezésben. Korán kelt, hogy lássa a fiukat s széles jó kedvében szépen megaranyozta az ujbári török meceset kupoláját.

— Megállj! kiáltotta harsányan Száky Dénes és fölemelkedett nyergében.

Csönd volt köröskörül, csak az ujbári bástyán mozgolódott egy pár török pattantyus.

— A kapuk be vannak zárva, mondta most a hadnagy.

— Majd kinyitjuk mi, szólt jókedvűen az öreg huszár. Van itt köztünk valaki, aki ért a kapu-nyitogatáshoz.

Bottyán elérte a célzást s nevetett.

— No, mondta, ha olyan nagyon akarják, ki is nyitom én azt a kaput egymagam is.

Fölemelte a csákányát s megpördíté az ujjai közt, mintha azt akarta volna mutatni, hogy evvel a csákánynyal veri be a török portáját.

Száky Dénes uram azonban csöndet intett. Leszállott a lováról s a vág-parti füzek egyikéhez kötözé a kantár-szárat, azután lehevedék a füre s így szólt:

— Kár volna koptatni annak a csákánynak a vasát, fiam. Ma amugy is vásáros nap van. Egy óra múlva a török ugyis kinyitja a várat a vásáros népnek. A nyitott kapun könnyebben megy be a ló, ha magyar ember van a hátán. Sietős dolgunk amugy sincsen, várhatunk még egy félórácskát. Üljetek le addig ti is ide körém.

A huszárok leszálltak a lóruul s oda kuporodtak hadnagyuk köré. Csak Gál András állt csöndesen a lóva mellett, mintha nem akarna tőle megválni.

— No legény, hát te mit vársz? kérdezte tőle a hadnagy.

Gál András a esalmájához kapta a kezét, összeesapta a bokáját s így szólt;

— Megkövetem alázattal vitézlő hadnagy uramat, egy napra, kettőre elmennék a csapatomtól.

— Hová mennél?

— Ez a fiu (Bottyánra mutatott) hirt hozott édes anyám felől. Betegen fekszik szegény a séllyei papok házában. A török, aki bántotta, jó kezekbe kerül ma amugy is, tudom. De a beteg édes anyám nagyon várja az egyetlen fiát. Az pedig én volnék.

A hadnagy bólintott a fejével.

— Jól van fiam, mondá. Akinek a esata-mezőn is telve van szive az édes anyja képével, az az igazi vitéz. Eredj fiam! Köszöntetem az édes anyádat!

Gál András föl pattant a lovára, bucsút vön társaitól s elindult Séllye felé, a Vág kaeskarings partjai mellett.

Minél világosabb lett az idő, annál több ember esődült most a vár kapui elé. A pozsonyi kapunál torlódtak meg legtöbben, mert ez volt a fő bejáró. A korlátok körül esöndes vásáros emberek álldogáltak, egy pár örmény kereskedő lefeküdt éppen a kapu szájába, hogy minél előbb érjen a várba, ha kinyitják a

kapukat. A csallóközi dinnye-árusok a szekerükön heverték, szűrőket a fejük alá gyürve szunyókáltak s talán nem is bánják, ha egész nap is itt hevernek a kapu előtt. Egy puttonyos asszony a kapu zörgetőjével babrált, be-bekandikált a kapu-nyíláson s meg nem állhatta, hogy ne mondjon be rajta valami hosszú mondókát magyarul. A kapu csak nem akart megnyilni, mire a puttonyos asszony elkezdte ütögetni a kapu zörgetőjét.

— Dejszen, zörgethet annak kedves asszony-néném! mondta most egy kövér komáromi varga, aki a fűben terpeszkedve reggeli szalonnájából falatozott. Nem nyitják azt ki, ha az isten-nyílával kopogtatják is, amíg maguk nem akarják.

— Aztán miért nem majszter uram? kérde az asszony.

— Mert amig a meceset karzatjáról a müezzim el nem kiáltja a hat órát, addig ki nem nyitja a török kapus, ha medve cukrot kínál is neki asszony-néném.

— Kinálnék ám herba-teát a huncutnak! mondta az asszony mérgesen s végig nézett a puttonyain.

Aztán panaszkodni kezdett, hogy a tej, melyet a vásárra hozott, mind megsavanyodik; a vaj szerte mállik a forró napon; tyúkjai, libái szomjan vesznek; s több efféle.

De azért a kaput még sem nyitották ki.

Egy fiatal legényke, aki csak az imént érkezett, mosolyogva hallgatá a beszédeket. Csalmáját mélyen a szemére huzá, köpönyegét összevonta a mellén, mintha rejtegetne alatta valamit. Egyre figyelte a meceset karzatát, hogy nem jön-e már a müezzim, a müzülmán egyházfi, a törökök eleven órája, hogy a hat órát elkiáltssa.

A müezzim azonban nem jött. Fiatal emberünk mormogott valamit, aminek körülbelül az lehetett az értelme, hogy hosszallotta a müezzim álmát.

— Bizony hosszú álma van a töröknek, mondta a komáromi varga nevetve.

— Hosszú, hagyta rá a fiatal ember. Rég óta itt alszik már a mi országunkban.

— Föl kéne költeni már egyszer, sóhajtott a varga. De ugy kéne fölkelteni, hogy sohse tudjon többet elaludni.

— Vagy ugy, mondta a fiatal ember, hogy örökre elaludjék.

Ebben a percben jelent meg a müezzim a meceset karzatján. Nagyot kiáltott, megbókolt, kiterjeszté karjait s ugy kiabálta bele a nyári levegőbe Allah (Isten) nevét.

Abban a pillanatban hallatszott a kapu láncainak esörgése, a bástyán seregesen jelentek meg a török katonák, a kapu élesen nyikorgott s egy hosszú nyurga jancsár jelent meg a kapuban, hosszu kópját szorongatva kezében. Ez volt a strázsa.

A szekerek neki indultak a kapuknak, a vásáros nép betódult a városba s az a fiatal ember, aki örök alvást kívánt a töröknek, szintén bejutott a kapun. Kényelmesen, nyugodt lépésben haladt. Jobbra-balra tekintgetett, mintha az érdekelné csak, hogy hol veheti meg legolcsóbban a legszebb papucsot, a legkövérebb tyúkot, a legfrisebb petrezselymet vagy legzamosabb dinnyét. Jámbor arcot vágott, mintha a legbékésebb szándékkal jött volna. El-elbeszélgetett a komáromi eserepes asszonyokkal, körülnézett a komáromi tótok ponyvái közt s nagy figyelemmel válogatott a tótok kanalai, fa-edényei között. Ezenközben pedig semmi sem került ki figyelmét a várbeli dolgok közül. Merre van a török puskapora, merre vannak a szekerei, hol tartja lovait, hol az eleségét. Jól megfigyelte, hogy melyik falon lehetne leghamarabb rést törni, hol juthatna be rajta legkönnyebben a gyalogság, hol a lovasság. Mindezt oly jámbor arccal végezté, hogy senki fiának nem tűnhetett föl s a világért sem jutott volna senki arra a gondolatra, hogy ez a jámbor képü legény most teszen tanuságot arról, hogy a legjobb magyar katona, aki néhány órával előbb még kapunyitogató volt a séllyei papoknál, most olyan szakértelemmel nézi a várat, mint egy generális.

Bottyán János tehát nyugodtan sétálgatott a sűrű török nép között, mint akinek egyéb dolga sincs, mint hogy legyeket fogdosson, vagy a méheket zavarja el a köesögökről.

Egy török, aki mézet árult nagy piszkos vedrekben, még meg is köszönte ezt a szívességet. Bólintott a fejével s a fogait mutogatta, ami nála nyilván azt jelentette, hogy: köszönöm.

János pedig nem volt hálátlan. Csöndesen állt egy helyt s ugy hessegette a legyeket a mézes vederről.

A török utóljára fölállt, letört egy darab lépes mézet s odanyújtotta Jánosnak.

— Hadd egyék szegény magyarja, gondolta. Ugyis nekünk gyűjtik a mézet a magyar méhek.

János tehát mézet is evett. Leült egy köre, éppen a piac közepén s falatozván, egyre a mecesetet nézte, hogy mikor jön már ki megint a müezzim, aki az órákat kiabálja s imádkozik.

(Folytatása következik.)

JANIKA.

— Budapesti történet. —
Irta Dávid Margit.

KÖCSIS Janika vékony dongájú, sápadt kis gyerek volt. A pince-lakásnak dohos, szorult levegőjében nem fejlődhetett ki az ő kicsi teste. Halovány arcában volt valami szenvedő vonás, nagy fekete szemei bánatos lemondással tekintettek a világba. Tudott volna Janika is vidáman kacagni, fogócskát, bujócskát játszani, sárkányt eregetni. S oh, csak egyszer játszhatott volna háborusdit a szomszéd fiukkal, milyen jó is lett volna az! Ő lett volna a magyarok királya! Villogó kard a kezében, repülő, hófehér táltoson üzte volna ki országából az ellenséget. Halovány kis arca kipirult, ha eszébe jutott ez az elérhetetlen gyönyörűség. Lelkes fekete szemei ragyogtak...

De hát miért nem játszhatott Jani bujócskát, fogócskát? Mert nem jutott ideje ilyen hiábavaló időtöltésre; sok dolga volt. Janika délelőtt iskolába járt, este pedig ujságot árult az utca-sarkon. Pénzt keresett tiz esztendőskorában, olyan korban, midőn közületek akár hány még a cipőcskéjét sem tudja befűzni.

Janikának az édes apja napszámos volt. Nap-estig hordta a téglát, a roppant négyemeletes házak építéséhez. Nehéz munkát végzett, arca verejtekével kereste meg azt a néhány fillért, amely arra sem futotta, hogy elegendő kenyeret vehessen a családjának. Az édes anyja vasaló asszony volt. Finom, uri házakba járt. Mikor Janika az iskolából hazajött, nem várta terített asztal. Télnek idején fázva kuporgott a nyirkos pince-lakás egyik zugában és egyedül költötte el a darabka kenyeret, melyet édes anyja, aki csak késő este verődött haza a munkából, készített ki a számára.

Azután megtanulta a leckéjét. Sokszor kékre fagyott a keze, míg megírta a feladványait. Nem segítette senki: sem az édes anyja, sem a tanító ur. Ám azért mégis ő volt a legjobb tanuló az osztályban. Estefelé azután végig szaladt az utcákon,

kinálgatva az ujságot. Bizony ezen a módon kevéske pénzt keresett Jani, mert nem volt olyan ügyes, szemes, mint a többi rikkancs-gyerek. Néha egy-egy türelmetlen ur vagy asszonyság rárivallt:

— Majd bizony, hogy cukrot vegyél a pénzen!

— Ne tolakodj, mert rögtön rendőrt hívok!

Könnyek gyűltek ilyenkor a kis fiu szemébe, s félénken huzódott a sarokba.

A többi megteszi talán, hogy cukrot vesz, a nagyobbak meg cigarettát, de ő soha, soha!

Ezek után egyszerre változás áll be Janika életében.

Késő este fáradtan tipeg haza felé. Kezében szorongatja a napi keresetét és már előre ujjong, hogy ma husz fillérral többet visz haza, mint rendesen. Szép idő volt, a sok sétáló közt is akadt néhány jószívi. Ma nem szidja — tán veri meg az apja, anyja pedig sült tököt is vesz neki.

A Nefelejts-utca táján hirtelen elébe toppan egy suhanc, megmarkolja a vállánál fogva és azt kérdi tőle:

— Van-e pénzed?

A remegő fiúcska átadja neki a napi keresményét, a suhanc pedig hátba vágja és nagylelkűen mondja:

— Elmehetsz!

Ettől a naptól fogva Janikára még nehezebb élet virradt. Miután az édes apja látta, hogy kevés pénzt keres, elhatározta, hogy ezentúl Jani a színházba igyekvő közönségnek fogja eladni az esti lapokat, még pedig úgy, hogy felugrik a robogó villamosra és ott szolgál vele a vevőknek.

Ez a foglalkozás jövedelmezőbb volt ugyan, mert a jószívi kalauz megengedte neki a felszállást. Minden villamosban akadt egy-két színház-látogató is. De ez a le-fölugrálás a villamos lépcsőjére veszedelemmel járt. Mikor Janika leszökkent a robogó kocsirol, mindig szédült, kapkodott támasz után. Gyöngye teste csak úgy remeggett a nagy erő-feszítéstől. Ámde az óranagyal, aki a gyermek utjain jár, védőleg

terjesztette ki szárnyait fölötte, megfogta a kezét és megmentette a biztos haláltól.

Egy hideg téli estén Janika ismét fölkapaszkodott a villamosra. Olyan boldog volt! Már alig hiányzott hat fillér a köteles összeghez. Nagy örömeben azonban nem vigyázott a leszállásnál, félrecsuszott s a kocsi kerekei alá került.

Éles fájdalmat érzett a lábában, azután elvesztette az eszméletét. Gyötrő álmaiban mindig a filléreit számálgatta.

*

Sok-sok idő múltán lázas álmaiból világos szép szobában ébredt föl. Hófehér csipkés párnán feküdt; mellette ült egy jóságos arcú ur asszony. Mikor észre vette, hogy

Janika ocsudni kezd, megsimogatta fehér kezével a gyermek homlokát és szelíden szólt hozzá:

— Csak maradj szép csöndesen, kis fiam. Beszélned nem szabad még, mert nagy beteg voltál. Annyit azonban megmondhatok neked, hogy most már az én kis fiam vagy.

Midőn ugyanis Janikát a mentők a kocsi alól kihuzták, s a kórházba akarták

szállítani, egy előkelő asszonyság oda lépett az orvoshoz.

— Kérem, mondá, vigyék ezt a fiúskát az én lakásomra. Majd lesz rá gondom, amíg felépül.

Csakugyan, el is vitték Janikát a jó urnő lakására, aki, midőn megtudta, hogy a gyermek szülei mily szegények, ezeket magához

hivatta és az ő beleegyezésükkel örökbe fogadta Janikát, mivel őt az Isten nem áldotta meg gyermekkel.

A kis rikkancsból tehát uri gyerek lett. Mindene megvolt, amit szemé-szája kívánt. Hó-fehér szobácskájában tömérdek játékszer. Egynémelyikéről azt se tudta, mire való. A fiúcska azonban mind-sápadtabb lett. Néha órákig elüldögélt szótlanul egy-egy sarokban, mint a beteg madárka.

A jóságos úrnő, az ő új mamája, el-el-tűnődött magában, hogy mi lelhetne az ő kis kedvencét? Ha játékot hozott neki, megköszönte illedelmesen, azután félre tolt, rá se nézett.

— Talán pajtásaidal szeretnél játszani Janikám? kérdé aggódó szeretettel.

Nagy uzsonnát rendezett a nevelő-anya. Meghívott egy csomó gyermeket. Volt habos kávé, gesztenye-torta. Uzsonna után vidám játékba fogtak a gyermekek. Csupán Janika volt szomorú, csak ő nem vett részt a

zajos mulatozásban. Sápadt arca nem pirult ki a játék hevében. Bágyadtan, kedvetlenül ült a piros-pozsgás, vidám gyermek-sereg között. Mit is ér a fény, mit ér a pompa, ha az anyai csók után vágódik az ő kicsi szive! Janika majd behalt a sóvárgásba édes anyja után. Oh, mily szívesen ázott-fázott volna most is az utca-sarkon, csak édes anyját láthatta volna!

Egy hideg téli délutánon, midőn nevelő-anya távol volt, magára kapta kopott ruhácskáját és elindult régi otthona felé. Inkább újra kezdi nyomoruságos rikkancs-életét, csak édes anyját láthassa esténcént. Hosszas vándorlás után, mert Jani szülei a város végén laktak, hazaért. Belépett a szegényes szobácskába. Minden úgy volt

még, mint azelőtt. Édes anyja nincs otthon. Sebaj, majd hazajő estére.

Fáradtan dőlt le egy székre. Beteg lábának nehezeére esett az út. Előszedte az asztaliókból az ő ócska könyveit, s olvasgattott belőlük, amíg besötétedett — úgy mint azelőtt. Estefelé megteríté az asztalt, tüzet rakott, hogy mire édes anyja átfázva hazajön, meleg szobát leljen; majd oda ült az ajtó melletti kis padkára s várta az édes szülét. Hogy fog örülni édes anyja, ha belép az ajtón, s ott találja az ő Janikáját a megszokott helyén, úgy mint régen.

Igy üldögélt a kis fiú s örült a viszontlátásnak. A hosszú út azonban kifárasztotta s elálmosodott. Mire fölébredt, már édes anyja karjaiban nyugodott, aki zokogva csókoltatta gyermekét.

— Édes kis fiam, hát nem feledkeztél meg a jó módban a te szegény szüleidről?

— Ugy-e itt maradhatok nálatok most már? kérdi Janika. Szívesen dolgozom, csak titeket láthassalak! Itt maradok nálatok.

— S itt hagynál engem? szólal meg valaki az ajtóbul.

Észre se vették, hogy néhány perc óta egy uri asszony áll az ajtóban, s hallgatja Janika beszédét.

— Itt hagynál engem, nevelő-anyádat? Lásd, midőn észre vettem eltűnésedet, rögtön ide siettem. Most már nem eresztelek ám el fiacskám, mert úgy megszerettelek, mint ha az édes gyermekem volnál. De nem fogsz többé elválni a szüleidtől sem. Majd gondoskodom erről. Helyesen teszed, hogy mindenek fölött őket szereted.

A jó uri asszony visszavitte Janikát, a szüleinek pedig ház-felügyelői állást adott a házában. Így most Janika boldog, nagyon boldog. Az édes szüleit is láthatja, a nevelő-anyja pedig taníttatja s mire megnő, bizonyára derék, művelt ember válik belőle.

NEHÉZ KÉRDÉS.

(Képpel a címlapon.)

*Járjatok csak lábujj-hegyen,
Nesztelenül, lopva.
Lottikának, láthatjátok,
Szörnyű nagy a gondja.*

*A tükörnek támaszkodik
A szépsze fejecske,
Valamely jó gondolatot
Kutatva, keresve.*

*Édes anyját neve napján
Örömet lepné meg.
De nem tudja, mi legyen az:
Virág, vers vagy ének?*

*Gyűjtött pénzén virágokat
Vásárolni birna;
Jaj, de annak egy-kettőre
Hervadoz a szirma.*

*Talán verset fog szavalni,
Csak hosszú ne legyen.
Huh, de hogy ha béle sülné,
Az volna ám szégyen!..*

*A nagy kérdést megoldotta
Végre, valahára:
Száz friss csókot fog majd nyomni
Anyja ajakára.*

*Nincs is, ami jó mamának
Ennél kedvesb lenne.
És biztosan tudja azt is:
Meg nem akad benne.*

Feleki Sándor.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Álmodnak-e az állatok? Érdekes az egyes állatok álom-élete. Álmában a *ló* gyakran hegyezi a fülét, néha nyerit s a nevetéshez hasonló hangot hallat, ami, úgy látszik, valami kellemes álomnak a kísérelője. A *szarvas-marha* szó-kás szerint nem sokat álmodik. A *borjú*, mely nagyon ébren alszik, álmában a tagjait mozgatja. A *tehén*, mely emésztési zavarokban szenved, nyugtalanul alszik, a feje és a farka mind-untalan mozog s gyakran panaszosan bög. A *kecske*, nevezetesen a fiatalabb, álmában a fejét rázogattja, gyakran fölriad és mekeg. A *vadász-kutya*, különösen a fiatal, többet álmodik mint az öreg, s vadászatok után többet mint egyébkor. A vadász-kutya, ha vadászatról álmodik, szimatol, csahol, olyan formán tesz, mint ha lesben állana, de ugatása álmában jóval gyöngébb. Egyes megfigyelők azt állítják, hogy a kutya ugatásából és csaholásából, melyet álmában hallat, tisztán meg tudják ítélni, hogy rókával vagy nyúlal akadt-e össze álmában, avagy a lelőtt zsákmányt szolgáltatja-e át. Általában az összes kutyák arról álmodnak, ami indulataikat nap-közben mozgásba hozta. Ide tartozik a vadászat és a más kutyákkal való marakodás. Az érzések közt, melyeknek a kutya legtöbbször ad álmában kifejezést, leggyakoribb a félelem. Ha beteg a kutya, nyugtalanul tölti az éjszakát s álmában gyakran morog és vonit. A *madaraknál* megfigyelték, hogy sokszor behunyt szemmel, szárnyuk alá dugott fejjel alusznak, különböző hangokat hallatnak és testüket mozgatják; ez leginkább csak tavasszal fordul elő. A *csalogány* nem ritkán álmában is énekel s éneke ilyenkor halk és összefüggéstelen. A *papagályról* azt mondják, hogy álmában azt ismételteti, amit napközben tanult. A *vízimadarak* árukban a lábukat mozgatják, mint ha azt képzelnék, hogy usznak.

*

A legöregebb fa. A világ legöregebb fája, mint egy londoni lap írja, Adanrasz-hapurában van, Ceylon szigetén. Ezt a fát Buddhának, a buddha vallás megalapítójának egyik temploma mellett Kr. e. 245-ben ültették, tehát ez idő szerint 2148 éves. A legenda azt tartja, hogy ez az ős fa egy ágból nőtt ki, mely valami csoda-erő által attól a szent ágtól vált el, ahol Gautama Buddhának Isten megnyilatkozott.

A VÁNDOR MACSKA.

Irta Géza bácsi.

EZ A KIS macska, amelyről beszélek, nagyon nagyra-törő állatka volt. Egy kicsi faluban született a Duna mentén. A faluban apró házak voltak, a házakon apró ablakok, melyeken csak alig-alig tudott bejárni a levegő az apró szobácskába. Az apró szobácskában pedig egy apró vén asszony lakott, akinek már foga sem volt s még azt sem tudta kimondani, hogy: Cica. Foga hijján úgy mondta, hogy: Csicsa.

A kis macskára aztán ráragadt ez a név s a falu gyermekei mindig így kiáltottak a kis macska után:

— Csicsa! Csicsa!

Csicsa pedig, mondom, nagyon nagyra-törő állatka volt. Sehogy sem tetszett neki az a világ, amelyben született. A szegénységet nem szerette. Bántotta, hogy az öreg asszonynál nincsen annyi nyalánkság, enni-inni való, mint amennyi neki kellett volna s arra vágyakozik, hogy szép, diszes szobában lakjon, amelyben finom szőnyegek és pompás képek vannak.

— Oh oh! sopánkodott gyakran, miközben oda kuporodott a fogatlan anyóka lábaihoz s kinézett a kicsi ablakon.

Oda künn gyönyörű rétek zöldeltek, lombos fák, iratos mezők. Nagyon messzire el lehetett látni s úgy tetszett a messzeségben, mint ha az ég leszállana a földre. Istenkém, hát honnan tudja azt az ilyen kicsi macska, hogy a föld gömbölyű s hogy ez okozza azt, hogy a messzeségben úgy látszik, mint ha a föld összeérne az éggel? Bizony nem lehet annyi tudományt várni egy kis macskától. Hanem azért ez az én macskám sem esett egészen a feje lágyára. Tudott ő gondolkozni, ha akart; s ahogy így gondolkozott a dologról, megsejtette, hogy ott a messzeségben valahol szép, nagy városoknak kell lenni. A nagy városokban, gondolta, szép, nagy palotákban laknak az emberek. Ahol pedig ilyen gyönyörű palotában laknak, hát ott bizonyosan finom ételeket is esznek.

— Ki tudja? gondolta Csicsa. Talán ott tejből fürösztik a gyermekeket s a cicák annyi tejet ihatnak, amennyi nekik tetszik. Oda köllene menni, tünődött Csicsa. Ott volna csak jó élete a magam fajta kis macskának.

Az öreg néni csak elnézte a kis állatkát s aligha nem kitalálta gondolatait, mert egyszer csak így szól:

— Látom Csicsa, hogy te sehogyan sem érzed jól magadat én nálam. Nagyra-törő állatka vagy s a falusi életet nem szereted. Igaz, hogy én nagyon szegény vagyok. Nem tudok tejet sem adni, zsemlyére pedig éppenséggel nem telik. Hát én nem bánom, próbáld meg, hogy milyen a világ egyebütt. Holnap reggel szépen kitisztítom a fehér bundácskádat, egy kis pántlikát kötök a nyakadba, aztán utnak eresztelek Isten hírével. Akarod?

— Nyau! felelte rá Csicsa, ami macskanyelven annyit is jelent, hogy: igenis, akarom.

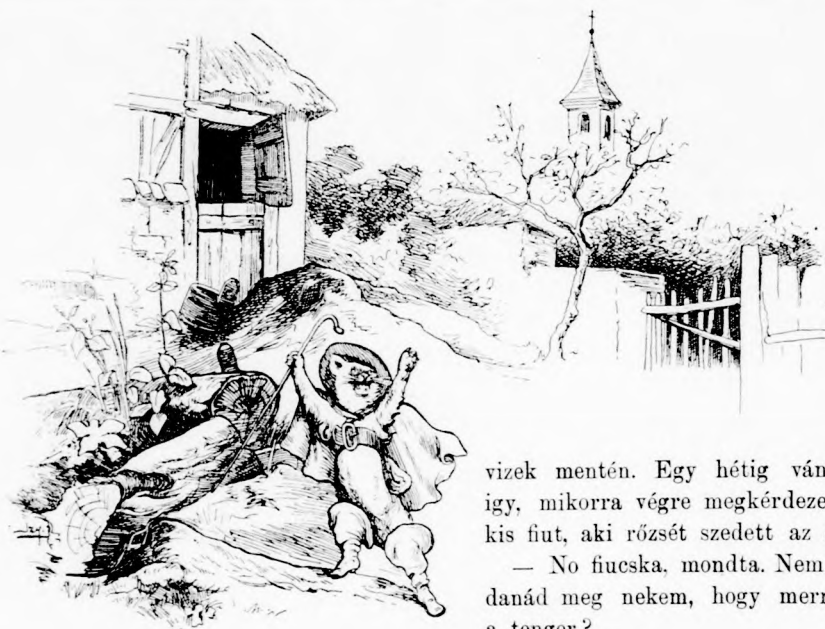
— No, ha nyau, mondta az öreg néni, hát akkor feküdj le ide a lábamhoz, pihenj, aludjál egyet, mert holnap hosszú utad lesz.

Csicsa szót fogadott, lepihent, aludt is egyet, aztán estefelé kísértált a kis ház tetejére, ahol össze szoktak gyülekezni a falubéli macskák. A holdvilág szépen sütött a házakra, mikor Csicsa a többi macska társainak elmondotta, hogy ő távozni készül.

— Ne menj el Csicsa! mondta neki egy öreg, fekete kandur. Én bejártam már hétszer a világot, de mindig vissza jöttem ide a falumba.

— Elmegyek biz' én, kedves bátyám uram, mondta Csicsa. Én nem birom a szegénységet. Gazdag és előkelő macska akarok lenni és városban akarok élni.

— Hihíhi, nyiaunyi! nevetett egy öreg macska. Látszik, hogy fiatal vagy Csicsa. A városban keresed a boldogulásodat s ott akarsz meggazdagodni? No hát mondd én neked egyet, kettő lesz belőle: Faluhelyen az ember csak kap olykor egy kis tejet, ha még olyan nagyon szegények is az emberek. Hanem a városban édes bará-

tom, éppen azért nem adnak a macskának semmit, mert a városi ember csak magával törődik. Azt tanácslom neked Csicsa, hogy maradj itt köztünk s ne menj sehova.

— Oh nyaú! felelte Csicsa büszkén. Majd megjídek ám én a ti beszédetektől! Nem félek én semmitől sem és megyek, amerre látok, amig a tengerhez nem érek.

— A tengerhez? kérdezték ijedten. A tengerhez? Tudod-é te, hogy a tenger az olyan nagy víz, hogy a végét sem látod? Mit csinálsz, ha belé esel?

— De nem esem ám! mondta biztossággal Csicsa. Majd megfogódom a gerendába.

No de erre aztán olyan nyivákolás támadt a háztetőn, hogy az alvók mind fölébredtek a faluban. A macskák majd holtra kacagták magukat ezen a bolondos kis macskán, aki a tengerhez akar menni s a gerendába akar kapaszkodni.

— No fiam, mondta utóljára egy nagyon öreg macska, vigyázz! Tanuld meg én tőlem azt az egyet, hogy a víznek nincs gerendája.

* * *

Másnap hát Csicsa csakugyan el is indult. Ment mendegélt a mezőkön keresztül, erdőkön át, hegyeken át, faluk mellett,

vizek mentén. Egy hétig vándorolt így, mikorra végre megkérdezett egy kis fiút, aki rózsét szedett az erdőn.

— No fiucska, mondta. Nem mondanád meg nekem, hogy merre van a tenger?

— A tenger? kérdezte a kis fiú. A tenger nincs messze. Ha erre mégy a hegyek között egy óra mulva meglátod.

— Köszönöm, felelte Csicsa és elindult a hegyek közé.

Egy óra mulva már látta, amint a meszeségben megcsillant a tenger. Gyönyörű nagy víz volt, a hátán akkora hajók, mint egy pesti palota. Körülötte pedig pompás házak, aranyos diszitással és ragyogó ablakokkal. Az ablakokból finom, uri asszonyok néztek ki s a legyezőjükkal legyezgették magukat.

Oh, hogy dobogott a Csicsa szive! Majd kiugrott a fehér bundácskájából örömeiben.

— Itt fogok lakni, gondolta Csicsa. Keresek valami szép, nagy házat. Fölmászom a tetejére, onnan valamelyik konyhába. Megbarátkozom a szakácsnéval s aztán olyan dolgom lesz, mint egy macskakirálynak.

Sietett és csakhamar megérkezett egy nagy ház elé. Fölmászott a háztetőre s onnan nézte a tengert.

— Ejnye! gondolta, ez csakugyan nagy víz. Akár hogy erőltetem a szememet, de bizony nem látom a végét.

Aztán eszébe jutott, amit az öreg mondott a víz gerendájáról. Nézett, nézett de

bizony annak a nagy viznek nem volt gerendája.

Meleg volt szörnyen, de azért Csicsa úgy érezte, hogy borzong a háta. Megijedt attól a gondolattól, hogy hát ha bele talál esni abba a nagy vízbe.

— Nem megyek én a víz felé soha, gondolta. Már én csak szárazföldi állatka vagyok s az is akarok maradni. Itt maradok ebben a szép házban s megbarátkozom az emberekkel.

(Vége következik.)

PÁLYAMŰVEK.

II. díj.

— Szünet-időm. —

Irta *Nowody Antal*.

Éppen egy érdekes és tanulságos szüneti kirándulás leírásába akartam fogni, midőn a »Kis Lap« pályázati hirdetése megjelent. Nosza hát, kezdem elülről az ideai nagy szünet-idő élményeit.

Mindjárt a vizsgálat után, jun 23-án indultunk nyári tartózkodási helyünkre, Salzburg közelében fekvő Mattseebe. Utközben két pihenőt tartottunk: Bécsben végig élveztük a Prater (az ottani nagy város-erdő) bohóságait, hol céllövésért érmet is kaptam. Sct. Pöltenben látogatást tettünk a zárdában. Mind a két helyen egy-egy éjszakát is töltöttünk. Harmad-nap jutottunk el Seekirchenbe. Ez az utolsó állomás, honnan két órai kocszás után értük el utunk végcélját: Mattseét. Alig hogy szétnéztünk a lakásban, egy erkélyes fa-palota első emeletén (fából épült német parasztházat kell rajta érteni, melynek földszintjét a gazda családja foglalja el), kifutottunk a tóhoz, megnéztük a fürdőt, a tennis-pályát és az egész helységet, melynek fő-érdekessége a VIII. században, 777-ik évben épült gyönyörű templom, a szentélyben lévő faragott, aranyozott kanonoki székekkel és az apostoloknak falra festett életnagyságu képeivel.

Más nap megérkezett a biciklim, melyet a köves utakon csakhamar tönkre tettem. De nem igen éreztem hiányát, mert sokat esett az eső. Ha egy kicsit kiderült az idő, siettünk fürdeni, csónakázni, halászni, vagy az erdőbe sétálni, honnan néhány ici-pici fenyű-fácskát ástam ki. Haza is hoztam, gondosan ápolom, talán sikerül föl is nevelnem.

Gyorsan telt az idő, bár a hosszú esős délelőttökön németül kellett olvasnom-írnom. A »Kis Lap«-on kívül magyar olvasnivalóm nem is volt; de azért a szobában is találtunk mulatságot: rajzoltunk, festettünk, vagy óriás szappan-buborékot eregettünk a tó partján vágott nád-szárazakon keresztül.

Augusztus elején már mindenki a nyaraló-telep szokott ünnepére, a »Kaiserfest«-re készült. Uszó- és csónak-versenyvel, tombolával, jelmezes séta-csónakázással szokták ott megünnepelni a mi királyunk, az osztrák császár születés-napját. Mi is az ünnepély kedvéért halasztottuk tervezett körutunkat aug. 19-ére; de azért csak félig-meddig volt benne részünk, mert az eső elmosta az ünnepet. A kora délutáni regattát a részvevők, nézők, sőt még a verseny-bíróság is hirtelenében előszedett fürdő-köponyógekben fejezték be, a séta-csónakázást pedig elhalasztották. Hogy a vesztett fejszének legalább nyelét megmentjük, s hogy nemzeti színekkel, zöld lomb-füzerek közt izléssel elhelyezett piros lampionokkal és fehér bokkrétákkal diszesített csónakunkat mégis bemutathassuk, alkonyatkor tettünk egy kis sétát a tavon s másnap korán reggel utra keltünk.

Salzburg volt első állomásunk. Itt a fogadók annyira telve voltak, hogy csak a harmadikban találtunk üres szobát. Meg is látszottak a városban mindenfelé az idegenek csoportjai. A városháza tornyáról hangzó gyönyörű harangjátékot és a várból leharsogó főséges orgona szavát nagy tömegek hallgatták. A híres St. Peterskeller című vendéglőben pedig alig jutottunk egy asztal-sarokhoz, hol villás-reggelinket elkölthettük.

Fenn voltunk az 542 m. magasságban fekvő Hohensalzburg nevű várban, mely valaha bevehetetlen erősség volt, most egyik részét kaszárnyának használják. Megmutatták a régi hercegi szobákat. Az aranycsillagos kék kárpittal bevont falak és faragott mennyezetek igen szépek, de butor nem igen volt bennük. Az ebédlő sarkában áll egy óriási majolika-kályha, minden kockáján más-más szentnek a képével. Egyik oldalán a készítő mester alakja is rajta van. Láttuk a régi börtönöket és a kinzó kamrát. A magas toronyból gyönyörű kilátás nyílik a sebes-vízű, kanyargós Salzach két partján épült bájos városra és festői környékére.

Délután a Mönchsberg függélyes villamos felhúzóján a meszszelató toronyba jutottunk. Itt sárga, piros, zöld s kék

üveg-lapokon keresztül különböző világitásban lehet a környékben gyönyörködni.

Mire innen lejutottunk, megeredt a híres salzburgi eső, az u. n. »Schnürlregen.« De azért a városi kis gőz-vasuton kirándultunk Hellbrunnba, ahol velünk együtt igen sokan ernyő alatt nézték végig a híres vízműveket. Volt itt nagy nevetés, mikor mindenfelől, pl. egy szarvas agancsából hirtelen víz-sugarak törtek elő. A kis bábszínháznak 150 alakját sőt orgonáját is vízmű mozgatja.

Másnap, bár még mindig esett, korán reggel kocsin indultunk Berchtesgadenbe, hogy megnézzük a világhírű sóbányát.

A bajor határnál megállították kocsinkat a pénzügy-őrök; de látva, hogy semmiféle csomagunk nincs, azonnal tovább engedtek.

Be sem mentünk a helységbe, hanem egyenesen a bányához, hol át kellett öltöznünk bányász-ruhába. Furcsa bőrkötényt, sapkát, ezenfelül lámpást is kaptunk ott mindnyájan. Majd nyolcas csoportokban egy-egy vezetővel indultunk sóba vágott hosszú, keskeny, sötét folyosókon befelé a föld alá. A mintegy 300 m.-nyi ut végén 160 lépcső-fokon fölfelé mentünk, majd egymás hátába kapaszkodva két meredek fenyű-szálon hirtelen lecsusztunk a megvilágított sós-tóhoz; ezen áteveztünk, aztán újra lecsusztattak bennünket egy rettentő nagy fekete üregbe, az úgy nevezett Dom-ba (Székesegyház.) Innen újra fölfelé másztunk, már 1500 m.-nyire voltunk a föld mélyében s elértük a csillogó sókövekből épített megvilágított kápolnát, ahonnan sineken járó apró kocsikon, úgy nevezett vas-kutyákon irtóztató sebességgel robogtunk kifelé. A kitérőknél hangos »Glück auf!« (Szerencse fel!) bányász-köszöntéssel üdvözöltük a befelé induló csoportokat.

Mire újra átöltöztünk, annyira kiderült az idő, hogy nyitott kocsin folytathattuk az utat Königssee felé. Deltájban értünk oda, a gyönyörű Seehotelben megebédeltünk, aztán csónakot váltottunk s két bajor evezősre bíztuk magunkat, kik közül az egyik férfi, a másik asszony volt, és furcsa, széles, rövid lapátokkal eveztek, minden csapásnál hol leülve, hol felállva.

Két és fél óra hosszig tartott ez a vízi utunk, míg végig értünk a fenséges, sötét-kék vizű tavon, melyet közvetlen a vízből kiemelkedő, égis nyuló, részint kopár, sziklás, részint fenyvesekkel borított hegyek szegélyeznek.

Kikötésre alkalmas partja a végpontokon kívül csupán St. Bartholomä felszige-

ten és a »Malerwinkel«-nek nevezett igazán festői szép helyen van. A Königsseeet bekerítő hegyek közül a legmagasabb csoportot Watzmann-familiának nevezik. A leg-hatalmasabb csúcs (2714 m.) a papa, tőle kissé távolabb emelkedik a mama, közben vannak a gyermekek. Valamennyit örökös hó és jég födi. Augusztus 20-án is a frissen hullott hó vakítóan csillogott rajtuk a nap fényében. És hogy tündökölték a megolvadhatatlan jégmezők: a Gletscherek!

Feledhetetlen, borzasztóan szép volt ez az utazás a könnyű kis deszka-csónakon a 800 m. mély víz felett! Gyönyörű víz-eséseket láttunk jobbról-balról. Dörgő morajjal szakad le a meredek szikláról a tajtékzó, habzó víztömeg.

Mig a kikötőben evezőseink pihentek, elmentünk az alig 10 percnyi távolságra lévő komor Oberseehez, melyet majdnem függélyesen meredő sziklafal vesz körül. Ennek tetejéről 550 m. magasból szakad a tóba a Röhbach folyócska.

Visszafelé St. Bartholomäben is kikötöttünk. Kicsi temploma látogatott bucsujáró hely. Itt, valamint Königsseeben, néhány emléktárgyat és levelező lapot vettünk, azután kocsira ülve, a leáldozó nap fényénél andolodtunk el a gyorsan változó, pompás vidék szépségében. Visszafelé kétszer is tartottunk pihenőt: a bajor határon Schellenbergben és Drachenlochnál, ahol jól esett a meleg vacsora, mert bár téliesen voltunk felöltözve, mégis borzongtunk.

Erdekes napunk volt aug. 21. is. Salzburgból az Ischler Bahnhoftól indultunk el. A gyönyörű Mondsee csak a vonatról láttuk, de a Sct. Wolfgang-tavat végig hajózártuk. Sct. Gilgennél kiszálltunk, megfürödtünk, a pompás Seehotelben sietve megebédeltünk s csak éppen hogy beléptünk a kis gőzhajóra, rögtön bevonták a hidját és indultunk.

A Wolfgang-tó sziklás partja hasonlít a Königsseehez, de nem olyan zord. Barátságosak a mellette elterülő apró városok és nyaraló telepek. Strobl volt az utolsó állomás. Itt szép hosszú fason egyenesen a pálya-udvarhoz sétáltunk s néhány perc múlva már robogtunk Ischl felé.

Itt a legszebb sétahelyen, az Esplanadeon fagyaltoztunk. Eppen egy esti ünnepre készültek ott és diszittettek föl mindent. De mi nem maradtunk, tovább mentünk Linzig.

Ebben a csinos városkában másnap pihenőt tartottunk, felmentünk a szemben fekvő Pöstlingberg híres bucsujáró templom-

mához és a szép kálvária-hegyre. Korán lefeküdtünk s másnap hajón folytattuk utunkat Bécsig. Nagy meleg volt és sok az utas. A hajó oly későn érkezett meg, hogy már öreg este lett, mire a Praterbe jutottunk. A Riesenradról, egy roppant forgó kerékről, melynek mindegyik küllőjén egy amolyan kisebb vasuti kocszi lóg, végignéztük a kivilágított Bécs óriás területét, azután siettünk a vasúthoz. Az uton olyan kényelmes hely jutott nekem, hogy csak reggel, Budapest közelében ébredtem föl s vidáman kocsiztam végig ébredező szép fővárosunkon.

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

Szerkesztette Keczer Ilona.

Földrajzi rejtvény.

Szerkesztette Keczer Ilona.

Temesvár,
Igló,
Éger,
Szeged,
Visegrád,
Garam-Berzencze,
Resica,
Árokszállás.

Ha e nyolc város nevének kezdő betűit helyesen össze rójuk, egy kilencedik történelmi nevezetességű város nevet kapjuk.

Háromszög-rejtvény.

Szerkesztette Goldstein Anna.

Á	A	A	A	A	Ország Ázsiában
I	R	D	D		Egy nagy magyar város
P	P	P			Szent férfiú
N	N				Ige
Á					Mással-hangzó.

Csillag-rejtvények.

Szerkesztette Mándy Tibor.

1.

H * I * t * n * e * l * n * , * i * * l * n * n * * k

2.

M * r * a * e * é * i *

Rejtett nevek.

Szerkesztette Breuer Lajos.

Ki dalol, Gabika talán te?

Jó ember Nátán bácsi?

Az ulén eső sok esett.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona**-, **5 korona**- és **8 korona**-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-dijul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 6-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Pótló rejtvény: Szent László.

Találós kérdések: 1. Háló
2. Tintatartó
3. Izsák
4. Dicső
5. Kohó
6. Felhő
7. Ajtó
8. Kotló.

Oszlop-rejtvény: Komárom.

Megfejtők: Anninger Sasa, Klára és Jolán, Keresztes János és Józsi, Sinkovits Clarisse és Ilma, Blau testvérek, Mérey Dalma, Fleischman György, Wagner Elzi, Irén és Jenő, Szűts Andriska, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Báber Antal, Báber Ferenc és Tóth Mihály, Pasiut Adélka, Endre és László, Bleuer Bandi, Heller Ida, Devics Sándor és Pista, Kohn Ferenc, Mentovich Gabriella és Anna, Schwarz Emmy, Lax Henrik, Marsovszky Etelka, Keczer Ilona, Fráter Iván, Haubert Margit és Kamillo, Frankl Kornél, Zwipp Elza, Thyll Laci, Pataki Laci és Pista, Blau Rózsika, Szemző István, Vilikó Margit, Szabó Gyula, Tischler Mici és Lajos, Oblath Leo, Cortez Arthurka, Bayer Sándorka, Ránd Rikárd, Oberle Pistika, Balla Melánia, Ungár Erzsike és Sándor, Könyöki Izolda és József, Gremperger Tibor, Heim Árpád, Cherrier Ilonka, Pichler István, Gálbory Ernő, Horváth Pistike, Wittmann Erzsé, Gensich Margit, Medveczky Sándor és Margit, Erdődy Laci és Pista, Rosenfeld Vilma, Csekeó Jani, Könyöki Matild és Józsi, Beóthy József, Róna Tibor és Ferike, Löbl Mór Ernő, Weiszberger Anikó és Teri, Bodolay Loránd és Duci, Matskási Magda, Balázs Kornél, Szász József, Paulik Irike, Benyovszky Pista és Béla, Klein Feri, ifj. Schiller Miklos, Papp Margitka, Wärmer Erzsike, Fejér Pali, Fülep Erzsé és Olga, Kovács Margit és Ilonka, Csillag Kornél és Erzsé, Ledermann Fini, Rakovszky Menyhért, Braun Mariska, Rosenzweig Alice.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert Csillag

Erzsi és Kornél, Bököny; — 5 korona áru könyvet **Bodolay Loránd és Ducsi, Hidas-Némethi;** — es 8 korona áru könyvet **Kohn Ferenc, Nagy-Váradi,** kiknek az illető könyvetket a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 4-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Wurm Bettyke, Ebfrenfeld Lilike és Klárka, Lukács Jolán és Béla, Hegedüs János, Márton Lili, Jung Hus, Csanády György, Dávid Katóka, Strasser Pál, Gálbory Ernő, Zuna Bandika, Belgrád Sándor, Darázs Karolin, Becser Lenke, Müller Pista, Fazekas József, Kiss Jenő és Károly, Kohn Ferenc, Kán Henrietta, Oberle Pistike, Pasiut Adélka, Endre és László, Marsovszky Etelka, Horváth Ilonka és Feri, Ungár Sándor és Erzsike, Haubert Margit és Kamillo, Fráter Iván, Reismann testvérek, Friedmann Jenő, Bárdos Dódika, Gáspár Izabella, Oblath Leo, Cortez Arthurka, Bayer Sándorka, Muszil Vilmos, Bárd Rikárd, Horváth Pistike, Meczner Tilike és Kari, Bosnyák Andris és Iván, Sárkány Vali és Thessa, Gensich Margit, Karácsony Sándor, Okolicsányi Feri, Weiser Arthur, Jónás Mici, Klein Feri, Fodor Imre, Petó Gizike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Darka Lajos. Hogy esnek a világon nyilvános gyermek-bálok, erről hallottam. Bájos jelenet is lehet, annyi viruló apróságot együtt látni, amint forog és szökell a zene hangjaira, de én mind a mellett nem valom magamat az afféle mulatság barátjának. Ám, ha mégis rendeznek nálatok ilyet, az én kifogásommal nem akarom megrontani az örömeteket, tekintve, hogy jótékony célra rendezitek. — **Wittenberger Erzsike.** Mily véletlen, hogy akkor épp azt a versét tanultad Petőfinek, amely rejtvénybe volt foglalva. De hát épp olyan véletlen az is, hogy a nyertes te lettél. — **Szüts Andriská.** A pótlandó szavak közül csak kettőnek van értelme; ezek az *alak* s a *rom*. A képrejtvényed nagyon is könnyű. A 3-at besoroztam. — **Pasiut Adika.** Irásoddal meg vagyok elégedve. — **Gálbory Ernő.** Idővel, látom, jókat fogsz te még szerkeszteni. — **Becser Lenke.** Örömmel fogadlak. — **Kán Henriette.** Nagyra vagyok vele, hogy fogott rajtad az intés. — **Schwarz Emmy.** A második megjelen. Irásod nekem tetszik. — **Krepuska Lajos.** A szűken mért tere való tekintetből csak a három 1-ső díjas műveit közölhetem. A kedves fölkinálásért azonban mindenképen köszönetet mondok. — **Batternay Kristóf, Lax Henrik, Ungár testv.** Közlöm. — **Medveczky Sándorka.** Nagy örömet szerezteél meleg és ügyes leveleddel. Érdeklődéssel veszem tudomásul, hogy az én Gyuri barátom immáron, követve a lelkes felhívást, hogy »tengerre magyar!« — mint matróz gyerek szolgálja hazáját s hogy már Görögországot is megjárta. Bár sokan, magyar fiúk, követnek példáját! A Párisban kikötöttem már magam is, de Bosnyákországot (ez ennek a mi régi tartományunknak az ő magyar neve) még nem ismerem. Ha a sors kedvezése arra felé vinne, amit reménylek, bizony bekukkantok hozzátok. Kérdésekre a választ megteleled az előző 2-3 szám egyikében. Gyurikát köszöntöm, Margitkát ölelem, neked a kezdet szorítom. Servus! — **Keczer Ilona.** Már ugy látom, Ilonkám, nem értjük meg egymást. Hiszen azokat a számokat, melyek összeadásából megkapjuk a 30-at, bele irtad a négy karikába. S olyan számokat rakni egymás mellé, melyekből ez a szám kikerül, olyan könnyű feladat, hogy nem

egyéb egyszerű összeadásnál. Ha egyebet akartál, világosíts fel. — **Wagner testv.** Sasa férfinévet nem ismerem. Arról van tudomásom, hogy muszka és szerb az *Alexandert* becézve *Sasa* néven nevezi. De már ezt a magyarnak nem kell tudomásul vennie. A rejtvények legnagyobb része bevált és meg is jelennek. — **Zwipp Elza.** Margit rajzai közül a középsőt elfogadom. — **Blau Rózsika.** Miért nem szólalsz fel a kiadó-hivatalnál, ha valamely szám kimarad? Béni kántor jeles kántor lehet, de mert ezt kevesen tudják az országban, nevét nem vehetem föl a megfejtendő nevek közé. — **Gáspár Izabella.** Öt éves gyermektől nem is telhet jobb vers, de hát nem is kívánja azt tőle senkisémm. — **Keresztes János.** De csak is olyat küldj, amely a magad munkája! — **Fleischman György.** Hogy irásodat megláttam, eleinte bizony azt hittem, hogy valami egyiptomi gúla kövéről másolt sir-felirat vagy ilyesféle. Hát, amint jobban nézem, öreg-betűkből összerótt levele egy 5 éves fiúcskának. **DERÉK GYEREK VAGY!** — **Hegedüs János.** A pályaműre való felhívás ideje rég elmúlt. Hiszen most már az első-díjasok pályaműveit közlöm! — **Oblath Leo.** Az elsőt besoroztam. Rajzod ügyes. — **Matskási Magda.** Mind-egyike megüti a mértéket. Sorukat is ejtem. — **Gensich Margit.** Besoroztam. — **Erdődy Laci és Pista.** Az egyiket kiadom. — **Szemere testv.** Kár, hogy nem minden országos képviselőnek a neve is nem országos. — **Rosenfeld Vilma.** 1. Gábris, Abris, csak olyan becéző név, mint a Jutka, Panka. Igy rejtvénybe foglalni csak nem lehet? 2. *Mellett*, és nem *melet*. 3. Marka, tarka stb. már hajlított főnév. 4. A többivel egy olvasótársad épp ma előzött meg. De hiszen, telik még tetőled ujjabb is, jobb is. Gyógyulásodnak örvendek. — **Okolicsányi Feri.** Nagyon szívesen fogadlak. — **Klapka Tibor.** A legújabb dunai lánchíd építő-mestere nem angol, hanem magyar ember. Neve Czekélius. — **Löbl Ernő.** Azt a nevet válaszd, amelyen szólítanak. Hát annak a híres magyar hadvezérnek, szabadság-harcunk egyik dicsőségének nevét miért hamisítod? Hiszen az György volt és nem János! A másik rég megjelent. — **Szász József.** Az egyiket. — **Klein Feri.** Lám, ha komolyan akarod, egész tisztességes az irásod. A rejtvényel már rég megelőztek. — **Fodor Imre.** Ha én minden olvasómnak el akarnám küldeni a rejtvény kulcsát, ugyancsak meggyűlné a dolgom! De ha a többi pajtásod célt ér utmutatás nélkül, neked is sikerülni fog. Az irásod lehetne gondosabb is. — **ifj. Schiller Miklós.** Ujjabb beállott olvasó társaid nem ismerik azt a munkát, amelyre hivatkozol. — **Hefty Paula és Mariska.** A kéziratokat köszönettel, a szíves megemlékezést hálával fogadom. — **Braun Mariska.** Küldesz feladványokat megoldás nélkül. Igy nem használhatom. — **Pető Gizike.** Már a te fölfogásodat szeretem. Igy gondolkozik a finom lélek. — **Kovács Margit és Ilonka.** Kérdéstelekkel forduljatok a kiadó-hivatalhoz. Leveletek bekezdő soraira nincs válaszom. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZIV.

Az Ingyen-tej javára *Gulyás Józsi* (mint egy színi-előadás jövedelmét) 4 K.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. h.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**